

BẾN MÊ

Tạ Quang Khôi

*Tôi đâu dám mĩa làng tôi nhỉ,
Trình có quan Tiên, Thứ chỉ tôi.
Tú Xương*

Chương 20

Dù biết Quỳnh không thể gặp mình, Chuyên vẫn lảng vảng gần nhà nàng với hy vọng nàng một mình xuất hiện bất ngờ. Nhưng suốt một tuần sau khi từ Vũng Tàu về, vợ chồng nàng không xa nhau nửa bước mỗi khi ra phố. Chàng hết sức thất vọng, nhưng không thể trách nàng được. Một tuần lễ trông chờ vô ích. Rồi cũng đến ngày vợ chồng Diên phải về nhiệm sở mới. Từ xa trông họ chất đồ lên xe hơi, Chuyên hoàn toàn thất vọng và biết mình đã thật sự mất Quỳnh. Chưa bao giờ chàng cảm thấy đau buồn bằng lúc này. Nỗi đau thất tình làm tan nát lòng chàng. Suốt ngày chàng như người mất hồn, ra ngẩn vào ngơ, chẳng làm được việc gì hết. Nhưng chàng chỉ thầm tự trách mình chứ không hề hờn giận người yêu. Dù sao nàng cũng là người đàn bà có chồng. Khi mới yêu nhau, hai người cũng đã chấp nhận sự lỡ làng và giới hạn của cuộc tình.

Nhiều lúc nhớ người yêu quá, Chuyên đã có ý định đi về tỉnh tìm nàng. Chàng biết chàng có thể gặp nàng ở trường học mà Diên không ngờ tới. Nhưng khi sắp ra bến xe đò, chàng chợt nhận ra sự liều lĩnh, dại dột của mình. Có thể Diên không biết chàng lén lút tìm gặp Quỳnh, nhưng ở tỉnh nhỏ, vợ một ông phó tỉnh trưởng, dù là một cô giáo, cũng là một nhân vật quan trọng mọi người kính nể. Cuộc gặp gỡ giữa hai người sẽ được loan truyền khắp tỉnh chắc chắn Diên sẽ biết. Chàng đành hủy bỏ ý định đi tỉnh thăm người yêu. Muốn gặp mà không được gặp hoặc không dám gặp đã biến thành một bết tắc trong lòng chàng. Sự bết tắc này đã làm cho sức khỏe của chàng sa sút rất nhanh. Chính chàng cũng không ngờ chàng lại ủy mị và si tình đến thế.

Trong khi Chuyên thần thờ, buồn bã, không biết làm gì ngoài việc tưởng nhớ đến người yêu xa xôi, nhà trường, nhiệm sở mới của chàng ở vùng ngoại ô Saigon, vì chờ lâu không thấy chàng đến nhận thời khóa biểu để bắt đầu dạy học, đã cho tùy phái đến tìm chàng. Lúc đó chàng mới như người chợt tỉnh một cơn mê. Chàng chạy vội đến trường. Rất may là hai ông hiệu trưởng và giám học không có một lời khiển trách nào. Chàng có cảm tưởng những người ở Saigon dễ dãi hơn những người ở tỉnh. Họ có vẻ bình đẳng hơn, không tự coi mình là cấp trên của các đồng nghiệp. Nhưng chính vì thế chàng càng thêm hổ thẹn với chính mình. Chàng tự hứa từ nay sẽ không dám lười biếng, trễ nải trong việc dạy học nữa.

Theo thời khóa biểu, Chuyên dạy 24 giờ một tuần, nghĩa là có 8 giờ phụ trội. Chàng chỉ phải dạy có ba ngày đầu tuần, mỗi ngày tám tiếng. Chàng không ngờ thời khóa biểu gọn và đẹp như vậy. Khi biết mình có ba ngày cuối tuần rảnh rỗi, Chuyên tìm đến trường tư cũ mà trước kia chàng đã từng cộng tác. Chàng có ý định sẽ làm việc thật nhiều để khuây khỏa nỗi nhớ nhung. Tình của chàng với Quỳnh coi như đã đi vào bết tắc. Hai người không có thể gặp nhau nữa, đành tạm thời quên nhau đi. Muốn quên, chỉ có một phương pháp hiệu nghiệm nhất là làm việc. Điều rất may cho Chuyên là trường cũ đang thiếu giáo sư Anh văn. Từ ngày Mỹ đổ quân vào Việt Nam, hầu như ai cũng thích học Anh văn. Tất cả các trường trung học, tư cũng như công, cần nhiều thầy dạy Anh văn hơn. Vị hiệu trưởng trường tư sẵn sàng xếp cho chàng bao nhiêu giờ chàng muốn, nhưng chàng chỉ xin có ba lớp sắp đi thi.

Chuyên bây giờ đã có nhiều kinh nghiệm trong nghề dạy học nên được học sinh mến mộ, kể cả trường công lẫn trường tư. Kinh nghiệm lớp luyện thi hồi dạy cùng với Hoàng được chàng đem ra ứng dụng ở trường tư nên rất thành công. Sự thành công đã làm chàng vui và phần nào quên đi nỗi thiếu vắng Quỳnh. Dần dần chàng trở lại yêu nghề dạy học như hồi mới ra trường. Tuy nhiên vào những đêm nửa gió rả rích, chàng vẫn không khỏi tưởng nhớ đến người tình nơi xa xôi. Một hôm, chàng nhận được thư Quỳnh. Hình như nàng viết vội vàng ở trường nên chỉ vắn tắt vài hàng, khuyên chàng nên quên nàng đi và tìm một người khác để xây dựng gia đình. Nàng tuy vẫn yêu chàng, nhưng cuộc tình ở kiếp này hoàn toàn không có lối thoát, đành xin hẹn chàng ở kiếp sau, nếu quả thật có kiếp lai sinh. Chàng đọc đi đọc lại bức thư ngắn ngủi ấy mà lòng quặn đau. Chàng cũng biết rằng mối tình của hai người là một mối tình tuyệt vọng, nhưng hẹn nhau ở kiếp sau chỉ là một cách tự an ủi, nếu không muốn nói là tự lừa dối nhau. Chàng không tin có kiếp sau.

Nhưng dù mối tình tuyệt vọng, Chuyên cũng không muốn yêu ai khác nữa. Chàng chợt nghĩ đến Liên. Chàng đã một lần định cưới Liên. Bây giờ nghĩ lại, chàng cho rằng hồi đó chàng đã bị cô mê hoặc bằng những thú vui vật chất. Chàng bị cái nhan sắc kiều diễm, trẻ trung và cái thân thể nóng bỏng của cô quyến rũ. Chàng lợi dụng cô nhiều hơn là tình yêu chân thật. Đôi khi chàng cũng tự hỏi thăm chàng có thể sống cô độc suốt đời được không? Con người ta ai cũng phải có một gia đình, trừ những người chọn con đường tu hành. Rồi Quỳnh sẽ có con và vui với cảnh gia đình ấm cúng. Hình bóng chàng sẽ mờ dần trước những bồn phận hàng ngày của nàng. Một ngày không xa, chàng sẽ chỉ là một kỷ niệm trong dĩ vãng của nàng. Dù biết như vậy, chàng muốn quên Quỳnh không phải là chuyện dễ. Hình bóng nàng đã in sâu trong tâm tưởng chàng, đã hoàn toàn chế ngự tim chàng. Mỗi lần chàng nghĩ đến chuyện lừa dối, xây dựng gia đình, hình ảnh nàng lại xuất hiện. Chàng tự nhủ: *Thôi thì bây giờ cứ vui với đám học trò cho khuây khỏa.*

Bỗng một buổi sáng, Chuyên đang ngồi trong phòng giáo sư vào giờ ra chơi, một bác tùy phái cho biết chàng có khách, một người đàn bà. Chàng rất ngạc nhiên vì chàng có rất ít bạn thuộc phái nữ. Hay Quỳnh tìm chàng? Một tia hy vọng lóe lên làm chàng hồi hộp, hấp tấp đi theo bác tùy phái ngay. Nhưng nhìn từ xa vào văn phòng hành chính, chàng nhận biết người đàn bà đang đợi chàng. Không phải Quỳnh, mà là Liên. Chàng vừa ngạc nhiên vừa tức giận khi thấy cô học trò cũ mà cũng là người tình một thời gian ngắn bỗng xuất hiện. Chàng định quay trở lại phòng giáo sư vì không muốn gặp người đã xô đẩy chàng một cách tàn nhẫn. Nhưng Liên đã trông thấy chàng, vội chạy về phía chàng và gọi lớn:

- Thầy Chuyên!... Anh Chuyên!...

Nhân viên văn phòng và một vài học sinh đứng gần đều trở mắt nhìn hai người. Chuyên lúng túng không biết nên phản ứng thế nào. Bây giờ chàng không thể trốn tránh được nữa, mà gặp Liên ở đây chàng không muốn. Khi Liên đến gần, chàng nghiêm mặt gắt khề:

- Cô còn dám vác mặt đến kiếm tôi nữa sao? Cô còn muốn làm phiền tôi cái gì đây?

Liên thốt kêu:

- Anh Chuyên!...

Vừa lúc đó chuông reo báo hiệu giờ ra chơi đã hết. Chuyên định quay lưng bỏ đi, nhưng Liên đã kịp nắm lấy tay chàng. Thấy có mấy đứa học trò tò mò tiến lại gần và nhân viên văn phòng kéo hết ra cửa nhìn mình và Liên, chàng ngượng ngùng nói lớn:

- Buông tay ra!... Tôi có giờ dạy...

- Không, anh phải nói chuyện với em đã. Đừng hòng thoát khỏi tay em.

Chàng cay đắng:

- Tôi việc gì phải trốn cô như cô đã từng trốn tôi. Tôi không thích nói chuyện với cô vì chẳng còn chuyện gì để nói hết.

Liên có giọng ngoan ngoãn:

- Dạ, em biết... Em biết anh còn giận em lắm... Nhưng em có chuyện muốn nói với anh. Một chuyện rất cần do người khác ủy thác cho em. Em không thể từ chối được.

Chuyên không tin có người nhờ Liên tìm đến nói chuyện nhưng lại tò mò muốn biết câu chuyện nên ngập ngừng bảo Liên:

- Tôi còn hai giờ nữa, vậy chị cứ về đi. Tối nay, chị có thể đến nhà tôi cho tiện.

Liên lưỡng lự:

- Nhưng anh có dám hứa anh không lừa em để trốn tránh em không?

Thấy sân trường đã vắng, các lớp đã bắt đầu im lặng vì giáo sư đã vào lớp, Chuyên vội nói:

- Tôi hứa. Chị về đi...

Lúc đó Liên mới buông tay chàng ra, rồi cười vui vẻ:

- Em tạm tin anh lần này nữa. Nhưng em không về đâu. Em sẽ quanh quẩn ở gần trường để rình anh, không cho anh trốn.

Trước khi bỏ đi, Chuyên còn hỏi nhanh:

- Ai nhờ cô tìm tôi và có việc gì?

Liên lắc đầu:

- Bí mật. Câu chuyện dài lắm. Phải nói chuyện lâu mới được.

Không thể nán ná thêm được nữa, Chuyên đành bỏ đi. Gần trưa, lúc tan học, Chuyên vừa ra khỏi cổng trường đã trông thấy Liên đứng đợi bên kia đường. Chàng làm lơ, giả bộ không biết có cô, rồ ga chạy thẳng. Nhưng chưa tới đầu đường, xe hơi của Liên đã vượt qua trước mặt chàng, rồi chặn chàng lại, Cô bước xuống xe, đến gần chàng, cười lá lơi:

- Anh lại định trốn em rồi nhé. Anh đã hứa mà sao anh cứ chạy thẳng, giả bộ không nhìn thấy em? Nhưng anh đâu có thoát.

Chuyên tỏ vẻ khó chịu:

- Tôi hứa gặp chị tối nay, chứ có phải ngay bây giờ đâu.

Liên xán lại gần Chuyên hơn:

- Nè, em yêu cầu anh bỏ cách xưng hô đó đi. Chị chị tôi tôi nghe kỳ thấy mờ. Đã từng ăn nằm với nhau rồi, còn đâu tình nghĩa thầy trò nữa...

Lần này Chuyên phải công nhận cô nói đúng. Chàng ngượng nghịu đáp:

- Thôi được, tối nay mình sẽ gặp nhau.

Liên nũng nịu:

- Anh rảnh thì mình nói chuyện ngay bây giờ. Anh về cất xe đi, rồi đi với em.
- Chiều nay tôi còn bốn giờ dạy nữa.
- Lại tôi rồi! Em cấm anh không được xưng tôi nữa mà. Phải kêu em bằng em, xưng anh như hồi mình yêu nhau đó.

Chuyên im lặng. Liên đề nghị:

- Bây giờ anh chạy trước, em chạy sau, về nhà anh cất xe và quăng mấy cuốn sách phải gió này ở nhà.
- Bộ tôi là tù của cô hay sao mà cô đi theo canh chừng?

Liên cười nhả nhớt:

- Em sợ anh bị người ta bắt cóc. Thôi, anh đi trước đi, đứng đây cãi vã mất hết thì giờ.

Chuyên đành nghe lời cô,. Nhưng chàng chưa kịp vọt xe đi, Liên đã hôn nhanh lên má chàng, cất tiếng cười, nói:

- Ngoan em thương.

Chuyên giật mình vì không ngờ cô bạo như vậy. Giữa đường giữa xá mà dám hôn hít công khai. Cô nữ sinh Liên trong trắng xinh đẹp ngày xưa đã hoàn toàn biến mất... Sợ cô tái diễn việc hôn hít lần nữa, chàng vội cho xe chạy ngay. Trên đường về nhà, chàng thầm tự hỏi chàng có trách nhiệm gì trong sự biến đổi của Liên không? Chàng nghĩ rằng có.

Sau khi đem xe gắn máy vào nhà, Chuyên trở ra đã thấy xe hơi Liên đậu ngay trước cửa. Chàng lặng lẽ mở cửa, leo lên ngồi cạnh cô. Liên nhẹ vuốt má chàng, khen:

- Ngoan! Cứng của em ngoan lắm.

Chàng hỏi thúc:

- Đi đâu thì đi, lạ lên. Chiều nay tôi có giờ dạy.

Liên lắc đầu:

- Nếu anh cứ xưng tôi với em như vậy, mình cứ ngồi đây mãi.

Chàng bực mình:

- Ngồi đây cũng được, miễn cô cho biết ai nhờ cô đến tìm tôi và để làm gì.

Liên lắc đầu:

- Anh đã không nghe lời em, tại sao em phải nghe lời anh nhỉ? Em tin rằng khi anh biết tên người nhờ em đến tìm gặp anh, anh sẽ ngạc nhiên lắm.

Biết mình bị bắt bí, nhưng lại muốn biết tên người nhờ Liên, chàng đành nhượng bộ:

- Nào, em định đưa anh đi đâu thì đi lạ lên.

Liên cười phá lên, có giọng đắc thắng:

- Vậy mới ngoan! Bây giờ mình đi ăn trưa, nói chuyện luôn cho tiện.

Chuyên im lặng. Liên đưa chàng tới một quán ăn vắng khách. Trong khi chờ đợi món ăn đem ra, Liên mở bốp, lấy ra một bao thư đưa cho Chuyên.

- Đây, anh đọc đi, sẽ rõ ai nhờ em tìm gặp anh và nhờ em làm việc gì.

Vừa dỡ lấy lá thư, Chuyên giật bắn mình. Đó là thư Quỳnh viết cho Liên. Chàng vội vàng mở thư ra ngay. Thoạt tiên, chàng đọc lướt thật nhanh xem Quỳnh nói gì với Liên, rồi mới từ từ đọc từng chữ. Quỳnh đã xin Liên giúp đỡ bằng cách thay nàng săn sóc chàng. Chính Quỳnh đã cho Liên biết trường chàng đang dạy. Quỳnh cũng thú nhận nàng bây giờ bị Diên kèm sát nên không có cách nào liên lạc được với chàng. Càng đọc, chàng càng hiểu rõ mối tình của nàng dành cho mình. Nàng yêu chàng tha thiết, nhưng mối tình đã hoàn toàn tuyệt vọng. Chàng biết rằng nàng đã tự phần đầu gay go trước khi nhờ tình địch lo lắng cho mình. Trên cõi đời này chưa có ai lại phải lụy tình địch như vậy. Điều đó chứng tỏ tình của nàng quá sâu đậm và cao thượng, bất chấp mọi đổ kỵ, hiểm khích, chỉ nghĩ đến lợi ích của người mình yêu.

Khi trả lại thư cho Liên, Chuyên không nói một lời, chỉ khẽ thở dài. Hiểu chàng đang nghĩ gì, Liên nhỏ nhẹ hỏi:

- Bây giờ anh đã tin em chưa? Ngay hồi còn đi học, em cũng quý cổ lắm. Bây giờ em vừa quý vừa phục. Khó kiếm người được như cổ. Phải công nhận cổ đã chọn đúng người để ủy thác...

Chuyên gật đầu:

- Chẳng ai có thể ngờ lại có chuyện nhờ vả kỳ cục như thế này.
- Có gì mà kỳ cục! Cổ biết em yêu anh, lại có khả năng lo cho anh, cổ trao trách nhiệm cho em là đúng rồi. Giá như ngày xưa, anh có thể lấy cả hai người đấy. Em nhớ hồi còn học lớp đệ tam, ông thầy dạy Việt văn giảng một truyện gì của Tàu, một anh chàng lấy một lúc bốn vợ. Hai cô vợ cả là con nhà quý phái, còn hai cô vợ nhỏ là hai con nữ tỳ. Nếu anh có cưới cả cô Quỳnh lẫn em thì vẫn thua anh chàng có phúc trong truyện tàu. Anh có nhớ truyện đó là truyện gì không?

Chàng lắc đầu:

- Hồi học trung học, anh kém Việt văn lắm. Đi thi tú tài 1, phải nhìn lén thẳng ngồi cạnh. May cũng đủ điểm đậu. Vì thế, anh đâu có biết anh Tàu bốn vợ của em là ai.

Liên vui vẻ nói:

- Thôi, xếp cái chuyện anh Tàu bốn vợ lại. Mình nói chuyện mình cho đỡ mất thì giờ. Thế là anh đã biết ai nhờ em lo cho anh, từ nay đừng có cãi lời em nữa, nghe. Anh sẽ phải tuân lệnh em răm rắp vì đó là lệnh của cô Quỳnh.

Chuyên lại im lặng, vì quả thật chàng không biết nói gì. Chuyện xảy ra quá đột ngột, ngoài sức tưởng tượng của chàng. Khi đồ ăn đem ra, Liên đùa:

- Em nhân danh cô Quỳnh ra lệnh cho anh phải ăn hết những món này. Sau đó, em lại đưa anh về nhà để lấy xe đi dạy buổi chiều nay.

Khi hai người ra xe, Liên lại nói:

- Nhân danh cô Quỳnh, em bắt anh phải cho em biết rõ thời khóa biểu của anh, cả trường công lẫn trường tư... để em dễ theo dõi.

Chuyên phì cười:

- Em nhân danh cô Quỳnh mà đòi hỏi những điều chưa bao giờ cô Quỳnh đòi hỏi cả.

Liên thần nhiên đáp:

- Vì cô Quỳnh tin được anh, còn em... chỉ tin anh một nửa thôi... Điều này cũng dễ giải thích. Anh yêu cô Quỳnh chứ không yêu em. Trong khi đó, em tin rằng em yêu anh hơn cô Quỳnh yêu anh... Bằng cách là đã có lần em suýt tự tử vì anh. Cô Quỳnh giận anh thì vội vã đi lấy chồng.

Chuyên không sao chối cãi được điều đó, nhưng chàng không dám công khai thú nhận với Liên. Đôi khi so sánh giữa Quỳnh và Liên, chàng thấy cô học trò hơn hẳn Quỳnh về mọi mặt, trừ chuyện học hành. Thật ra, nếu Liên được học đến nơi đến chốn, cũng không thua gì Quỳnh. Cô thông minh, học giỏi nên mới được chàng sốt sắng giúp đỡ. Nhớ lại những ngày mới vào lớp của Liên, chàng không có một xúc động nào khi trông thấy cô. Trái lại, lần đầu gặp Quỳnh, bốn mắt chỉ mới giao nhau mà chàng đã chú ý đặc biệt tới nàng. Nghĩ mãi không sao giải thích được điều kỳ lạ ấy, chàng đành tự nhủ: *Không ai hiểu nổi tình yêu. Nó bất chợt đến như tiếng sét, làm mình ngỡ ngàng, choáng váng. Thế là yêu!*

Tiếng Liên kéo chàng trở lại thực tế:

- Thế nào? Anh có cho em biết thời khóa biểu của anh không?

Chàng tủm tỉm cười:

- Em có vẻ oai quá nhỉ. Chưa gì đã định ăn hiếp anh rồi.

Liên cười khanh khách:

- Em thuộc loại cáo mượn oai hùm. Vì thế, cái oai chỉ tạm thời thôi. Khi nào hùm rút lại việc ủy nhiệm thì em lại hiện nguyên hình... cáo. Nhưng được ngày nào, cứ ăn hiếp anh ngày ấy cho bổ những lúc bị anh hất hủi.

Chuyên đành đáp:

- Thôi được, về nhà anh sẽ ghi lại hết cho em. Anh không ngờ anh lại trở thành ... tù nhân của cả hai người. Em đúng là một cai tù độc ác, nghiêm khắc, nghiệt ngã.

Liên vui vẻ:

- Còn những tñnh từ nào có thể buộc tội em nữa, xin anh nói hết đi.
- Bây giờ anh chưa nghĩ ra, sẽ nghĩ thêm.

Liên nói bằng giọng âu yếm:

- Em xin nhắc anh một câu rất hợp tình hợp cảnh. Đó là ‘dơ cao đánh khế’. Em mượn oai cô Quỳnh thì có vẻ dữ dằn lắm, thật ra em có dám làm gì anh đâu... Lúc nào cũng chỉ sợ người mình yêu buồn khổ thôi... Anh có tin như vậy không?

Chàng đáp ngay:

- Không tin. Em nói em sợ anh buồn khổ mà nhờ người khác xua đuổi anh?

Liên xịu mặt:

- Anh không hiểu nỗi khổ của em mà cứ trách em hoài. Em khóc mấy ngày mấy đêm liền, chớ có vui sướng gì đâu. Hoàn cảnh bắt buộc đành phải nghiêng răng dứt tình với anh...

Nói xong, cô thở dài một tiếng thật náo ruột. Chuyên nhẹ nắm lấy tay cô, an ủi:

- Thôi, đừng buồn nữa. Anh hiểu em, hiểu hoàn cảnh em lúc đó khi gặp anh Hoàng.

Liên ngậm ngùi:

- Em chả biết tâm sự với ai, đành than thở với thầy Hoàng. Đó cũng là một cách nhắn tin cho anh biết... Em tính khi nào thành em kể em lên đại học, em sẽ trao trách nhiệm lo gia đình cho nó. Như vậy là em xong bổn phận của người chị lớn... Có thể lúc đó em sẽ đi học lại, mà cũng có thể em lấy chồng, nếu... có ai chịu lấy em.

Chuyên hiểu ý cô, nhưng không muốn cam kết điều gì vì một lần cô đã thất hứa với chàng, dù sự thất hứa có lý do chính đáng. Liên đưa Chuyên về nhà, đợi lấy thời khóa biểu xong mới bỏ đi. Buổi dạy chiều hôm đó, Chuyên cố gắng để hết tâm trí vào việc giảng bài mà thỉnh thoảng vẫn nghĩ đến chuyện nhờ vả của Quỳnh. Chưa bao giờ chàng thấy mình hạnh phúc như bây giờ. Cả hai người đàn bà cùng yêu chàng và thay phiên nhau lo săn sóc chàng. Nhưng rồi, chàng thầm tự hỏi, tương lai sẽ ra sao? Quỳnh coi như đã an phận, còn Liên đến bao giờ hết bổn phận với gia đình? Nếu cô có thể trao trách nhiệm cho người em trai, chàng có sẵn sàng cùng cô đi trọn cuộc đời này không? Chàng tự hỏi nếu lấy Liên, chàng có quên được dĩ vãng của cô không? Dù cô lúc nào cũng chỉ yêu có chàng, nhưng cô đã qua tay nhiều người đàn ông. Hơn nữa, khi đã có một cuộc sống phóng túng, cô có thể ép mình làm một người vợ chỉ biết chồng con và lo việc nội trợ không? Hay rồi lại ngựa quen đường cũ? Ngoài dĩ vãng của Liên, còn dĩ vãng của chính chàng nữa. Chàng có quên được Quỳnh để yên ổn sống bên Liên không? Lấy một người mà lúc nào cũng tưởng nhớ một người là mình làm khổ mình, khổ luôn cả vợ. Tốt nhất, chàng tự nhủ, cứ sống độc thân suốt đời là... Nhưng chàng có can đảm chịu nổi cảnh cô đơn không? Điều này thật khó trả lời, ít ra vào lúc này...

Chuyên nhớ có lần chàng tâm sự với Hồ về chuyện tình yêu và gia đình. Hồi đó, sau khi bị Liên từ hôn và xua đuổi, chàng chán đời nên quyết định không lấy vợ, sống độc thân trọn đời, nếu chàng và Quỳnh không còn một chút hy vọng nào ở tương lai. Nghe chuyện chàng, Hồ mỉm cười nói: Cậu không thực tế và quá lãng mạn. Theo tôi, cậu không cần lấy một trong hai người đó. Cậu có thể lấy một người con gái khác. Mới đầu có thể không thích mấy, nhưng ăn ở với nhau lâu sẽ quen dần, rồi tình yêu sẽ đến. Tây có câu rất hay là ‘L’ appétit vient en mangeant’ nghĩa là cứ ăn đi rồi sẽ thấy ngon miệng. Cứ lấy nhau đi rồi yêu nhau sau, cũng vẫn được. Tổ tiên ta ngày xưa ‘Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy’ vẫn có hạnh phúc như thường. Lúc đó chàng không có ý kiến gì ngay. Bây giờ nghĩ lại, chàng thấy Hồ cũng có lý phần nào. Có phải tất cả mọi người ở cõi đời này đều lấy được người mình yêu đâu. Vậy sao chàng không thử tìm người khác, cả thế gian này chả lẽ không có ai đáng yêu bằng Quỳnh sao? .

Chương 21

Một hôm Hoàng bắt chợt đến tận trường để gặp Chuyên. Câu nói đầu tiên của anh là trách bạn không báo tin việc đổi về Saigon cho anh hay.

- Tao vừa biết mày đã được đổi về Saigon vội chạy ngay đến đây kiểm mày. Từ ngôi trường đầy đọa ấy mà nhảy một phát về ngay Saigon, hoặc là mày phải mạnh cánh lắm hoặc là phải chi rất đậm. Tao đoán mày phải chi chứ nếu mạnh cánh đã không phải nằm chơi ở vùng mất an ninh cả hai ba năm trời.

Chuyên thú thật:

- Đúng là phải chi, nhưng tao không biết bao nhiêu. Tất cả Quỳnh lo hết.

Hoàng chợt nói lớn:

- Trời đất quỷ thần ơi! Chưa ai sướng như mày ở cái cõi đời khốn nạn này. Chỉ có em Quỳnh mới lo cho người yêu đến thế này thôi.

- Ai cho mày biết tao đang dạy ở đây? Có phải Liên không?
- Thì còn ai vào đây nữa! Lại cả con Liên cũng xúm vào lo cho mày. Không biết mày tu đã mấy kiếp mà sượng quá thế? Người ta chỉ cầu được một người đẹp cũng đã mãn nguyện, mày có những hai. Tao ghen rồi đó. Liên nó thú nhận với tao là nó được em Quỳnh ủy thác trông nom, săn sóc mày trong khi em vắng mặt.

Chuyên tỏ vẻ khó chịu:

- Tao cũng thấy kỳ cục quá. Nhưng chả biết nói thế nào để Liên đừng quan tâm đến tao quá... Cứ mặc xác tao là tốt nhất... Với lại tao cũng tính hỏi xem Quỳnh phải chi bao nhiêu tao sẽ trả lại hết cho nàng.

Hoàng phì cười:

- Mày vẫn ngố như xưa. Vì mày ngố quá nên không hiểu tâm lý đàn bà. Đòi nào em cho mày biết thật số tiền. Với lại, cũng không bao giờ em nhận tiền của mày... Đừng có nói chuyện trả nợ mà em mắng cho mấy mắng đấy. Lần trước, vì cái ngố của mày mà hai người đã lỡ làng duyên phận. Thế mà vẫn chưa sáng mắt ra. Cố mà bớt ngố đi để hưởng phúc Trời cho ở cõi đời này.

Chuyên chép miệng:

- Thế mới thật phiền... Tao muốn không nợ nần gì Quỳnh cả.

Hoàng lắc đầu:

- Trả nợ! Mày càng nói càng tỏ ra ngu đếch chịu được và... còn vô ơn nữa. Đối với em Quỳnh, mày nợ đũa ra, làm sao mà trả nổi. Nợ tình còn chưa trả xong, nói chi đến nợ tiền. Nhưng suy cho cùng, nợ tiền cũng vẫn là nợ tình. Em có yêu mày, mới dám bỏ tiền lo cho mày. Như vậy là nợ chồng nợ chất, biết kiếp nào mới trả xong... Thôi, đừng nói đến trả nữa mà mang tiếng vô ơn bạc nghĩa... Đối với con Liên, mày cũng nợ nó, chứ không phải là chuyện đùa đâu. Mới ra đời mà mày nợ nần tứ tung như vậy, đủ biết mày khờ khạo đến thế nào. ... Của đáng tội, tất cả bọn đàn ông trên thế gian này đều mong được nợ như mày.

Chuyên xem đồng hồ, rồi nói vội:

- Thôi, tao phải vào lớp đây. Hẹn tối nay gặp mày.
- Ừ, tối nay. ... Tao cũng có chuyện muốn bàn với mày.
- Nhưng gặp ở đâu? Nhà mày hay nhà tao?
- Ngần chừng một chút, Hoàng đáp:
- Bây giờ tối tao đón mày đi dớp với tao. Chuyện làm ăn đàn ông.
- Mày thì lúc nào cũng làm ăn. Vợ con chẳng có mà cứ làm ăn để làm gì không biết.
- Tối nay, mày sẽ biết...

Buổi tối, Hoàng đến đúng giờ. Chuyên không phải đợi lâu. Chàng vừa sửa soạn xong đã nghe tiếng chuông cửa reo. Hai người đến một tiệm ăn ở đường Gia Long. Sau khi gọi món ăn, Hoàng vào đề:

- Tao cần mày giúp tao trong các lớp luyện thi ở dưới tỉnh mà mày đã từng cộng tác với tao. Sau khi mày đổi đi, tao nhờ thằng mới về thay mày mà không ăn khứa mấy, chỉ nhì nhằng thôi. Học sinh vẫn khoái mày hơn.

Hoàng vừa dứt lời, Chuyên đã bác bỏ ngay:

- Không, tao không thích trở lại cái tỉnh đó nữa. Tao đã đi rồi mà thằng Trương và thằng tỉnh trưởng còn gửi công văn tố theo. Chúng nó bảo tao là cộng sản nằm vùng. Tao bị công an gọi sang thẩm vấn hàng ngày, làm tao cũng bán loạn tinh thần, may nhờ me xử hiệu trưởng can thiệp với trường ty công an nên mới thoát. Bây giờ về đó, chúng nó bắt nhốt tao lại thì sao?
- Điều đó mày khỏi lo. Thằng tỉnh trưởng mất chức vì bị tố cáo tham nhũng. Còn lão Trương thân cô thế cô, nhũn như con chi chi. Bố bảo cũng không dám đụng đến mày. Theo tao, mày cần phải về để cho nó biết là nó đã thua mày, vì nó rắp tâm hại mày mà bây giờ mày lại đã về Saigon. Giáo sư của trường còn coi nó ra cái thống chế gì nữa. Tao sẽ quảng cáo rầm rộ tên mày và nói mày là một giáo sư Anh văn ăn khứa nhất Saigon. Thế nào cũng đến tai nó là nó uất lên, không khéo uất quá lại tởi như anh chàng Chu Du bị Khổng Minh chơi cho một vỏ nặng. Mày phải nghe tao, phải cho thằng tu xuất đó bẽ mặt mới được.

Chuyên nghe cũng bùi tai, tỏ vẻ phân vân:

- Nhưng tao còn nhiều giờ tư ở trên này, không bỏ được.

Hoàng vội xoa tay:

- Mày không phải về ngay năm nay. Sang năm mình sẽ làm ngay từ đầu năm. Bây giờ cũng chỉ còn vài tháng nữa là hết niên học. Tao nói trước để mày sang năm không nhận giờ trường tư trên này hay nhận ít thôi.

Chuyên ngại ngùng:

- Cứ cuối tuần lại phải đi xe đò về dưới đó nghỉ cũng hơi ngán... Nhưng với mày, tao không nỡ từ chối.
- Thôi được, tao nhận lời... Vẫn những thằng cũ hay có gì thay đổi không?
- Thì... cũng có một vài thay đổi nhỏ... Thằng Tiếp bị Thủ đức vồ rồi, tao phải kiếm người khác thế. Còn hai thằng Biên và Lộc vẫn cộng tác đều... Mày mà trở lại tỉnh bây giờ, lão Trương đau hơn hoạn. Nó cứ tưởng có thể đập chết mày ngay hồi đó. Đẩy được mày vào chỗ thiếu an ninh, nó vênh váo cho rằng ai mà đụng vào nó là cuột đời trở thành mặt rệp ngay.

Chuyên cười:

- Ủ, tao cũng muốn coi cái mặt mắc cỡ của nó ra sao, có giống cái... ấy của con điếm về già không?

Hoàng bật cười lớn làm các thực khách ngồi mấy bàn gần tò mò ngó sang, rồi nói:

- Thế thì mày sẽ thất vọng hoàn toàn vì cái thằng tu xuất đã từng ngủ với con riêng của vợ thì làm gì có liêm sỉ nữa mà mắc cỡ. Nó sẽ cay cú lắm nhưng nó dấu kín cái cay cú đó tận đáy lòng. Nó có ức hộc máu mồm cũng phải giả bộ tỉnh bơ.
- Thế cũng hả giận phần nào rồi. Trong giới nhà giáo mà sao lắm sâu bọ lên làm người thế?

Đến đây, hai người giữ im lặng một lát để vừa ăn vừa uống bia. Bỗng Hoàng nói bằng một giọng nhẹ nhàng:

- Tao tính chỉ làm ăn một hai năm nữa rồi nghỉ để... cưới vợ.

Đến lượt Chuyên reo to:

- Cưới vợ? Bộ anh hùng thám mệt rồi sao? Chắc mày đã mệt em nào rồi?

Hoàng gật đầu:

- Đúng, tao đã gặp được người tình từ kiếp trước. Nàng mới về trường năm rồi. Vừa thấy em là tao rã rời cả chân tay, suýt té xỉu.
- Bộ em đẹp lắm sao?
- Khách quan mà nhận xét, em không đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng riêng đối với tao, em là hoa hậu thế giới.

Chuyên vui vẻ:

- Tao có lời mừng cho mày... À, mà em đối với mày thế nào?
- Thì chúng tao yêu nhau nên tao mới tính nghỉ làm ăn, xin đổi về Saigon, rồi cưới em. Sở dĩ tao phải chờ thêm hai năm nữa để có đủ tiền xin đổi. Không biết em Quỳnh của mày có chịu cho tao biết chuy ô em đã lo cho mày không?
- Điều đó tao bảo đảm là thế nào em cũng giúp mày vì mày đã từng chạy điếm cho gà của chồng em. Phải có đi có lại chứ đâu có thể muối mặt làm ngơ được... Nhưng nè, mày chưa cho tao biết thêm về người đẹp của mày.

Hoàng có vẻ miễn cưỡng:

- Thì... em cũng dân giáo mác... Em cũng học cấp tốc như tao... và em kém tao 6 tuổi...
- Quỳnh cũng học cấp tốc, chỉ kém tao có một tuổi thôi... Người tình của mày dạy môn gì và tên em là Mít hay Xoài?
- Chẳng Mít cũng không Xoài, chỉ là một cái tên rất bình thường, Minh. Nguyễn thị Minh, chẳng phải Nguyệt Minh hay U Minh gì ráo. Cái tên tầm thường như con người tầm thường của em và em cũng dạy Toán như tao.

Chuyên vui vẻ:

- Thế là thuận vợ thuận chồng rồi, tha hồ mà tát cạn mấy chục cái bể đồng.
- Tao chẳng dạy gì đi tát bể, vừa mệt vừa vô ích. Nhưng tao với em đã có chương trình cộng tác rất tốt đẹp. Tao cứ đi dạy lia lịa, bắt học sinh làm bài tập như điên, đem về cho em chấm. Em chỉ dạy có mấy giờ trường công nên rảnh rỗi, tha hồ chấm bài học trò. Hai người dạy cùng một môn lợi thế đó. Em Quỳnh dạy Việt văn, mày dạy Anh văn, chả giúp nhau được gì hết.

Chuyên chọt thở dài:

- Gần nhau còn chưa được, nói chi đến giúp nhau... Thấy mày có hạnh phúc mà tao thèm.

Hoàng gọi hầu bàn để trả tiền, rồi giao hẹn với Chuyên:

- Thế là mày nhận lời rồi nhé. Tao bắt đầu lancer mày lại là vừa.
- Ủ, mày cứ quảng cáo đi, tao không đời ý đâu. Có thể cuối tuần này tao về dưới đó xem mặt em Minh của mày.
- Mày khỏi mất công đi lại, Cuối tuần nào em cũng về Saigon, tao sẽ dắt lại giới thiệu với mày. Tao cũng đã kể chuyện tình của mày cho em nghe. Em khen mày có số đào hoa. Nhưng tao lại cứ cho là mày ngu chứ chả đào hoa đào hoét gì hết.

Chuyên công nhận:

- Tao ngu thật. Để lỡ mất hạnh phúc thì đúng là ngu.
- Thôi được, chiều thứ bảy tao sẽ đến đón mày đi ăn với em Minh. Xong rồi, bây giờ chia tay.

Về nhà, Chuyên băn khoăn tự hỏi mình có hạnh phúc hay không khi được cả hai người đàn bà săn sóc, lo lắng? Nhưng điều bất hạnh rõ ràng của chàng là không thể lấy ai được mà tìm người khác lại chỉ sợ không quên được người mình đã trót yêu tha thiết. Như vậy, làm sao lấy được người mới. Chàng thăm tự hỏi có phải số mình long đong không? Nghĩ đến số mạng, Chuyên chợt nhớ tới một người bạn đã từng học cùng lớp với chàng suốt bảy năm trung học. Rồi hai người đều trúng tuyển vào đại học sư phạm, nhưng Viễn, tên người bạn, theo ban Việt Hán, còn chàng ban Anh văn. Viễn con nhà giàu, không phải đi làm, nên học thêm cả Văn khoa. Nhờ giỏi chữ Hán, lại rảnh rang, Viễn nghiên cứu Tử vi. Khi tốt nghiệp đại học, Viễn đã nổi tiếng trong giới bạn bè về môn tử vi nên mọi người thường gọi đùa là Viễn thầy bói. Dù không tin tưởng số mấy, Chuyên cũng muốn biết Viễn đoán về tương lai mình ra sao. Khi thi ra trường Viễn đậu thủ khoa nên được dạy ở một trường lớn ngay Saigon. Cuối tuần này chàng sẽ đến thăm người bạn thầy bói. Thì ra khi con người không tìm được lối thoát cho cuộc đời mình, đành phải tin vào tướng số.

Chương 22

Chiều thứ bảy, Chuyên vừa về đến nhà đã thấy xe Liên đậu trước cửa. Cô cho biết Quỳnh nhờ cô đưa chàng đi chơi giải trí cuối tuần, nhưng cô thú thật không biết đưa chàng đi đâu. Rồi cô hỏi:

- Vậy anh tính sao bây giờ? Anh muốn gì em cũng xin chiều, miễn anh vui...

Chuyên vui vẻ đáp:

- Tôi đã có chương trình vào tối nay và ngày mai. Nếu cô thích, cứ đi theo tôi.

Liên mừng rỡ:

- Vậy thì còn gì bằng nữa. Tất nhiên là em thích theo anh đến... bất cứ đâu... chân trời góc biển, cuối bãi đầu ghềnh... em cũng hồng có sợ.

Chuyên cười:

- Hồi này cô hay xài dao to búa lớn quá. Tôi làm gì có khả năng đưa cô đến chân trời góc bể. Tối nay, tôi có hẹn với thầy Hoàng, vì thầy muốn giới thiệu người yêu mới toanh của thầy.

Liên bỗng reo to:

- Ô, thầy Hoàng và cô Minh! Vậy thì thú quá rồi. Em đã nghe thầy Hoàng nói nhiều đến cô Minh, nhưng chưa gặp bao giờ. Hai người hẹn anh ở đâu?
- Thầy Hoàng sẽ đến đây đón tôi. Bây giờ cô vô trong nhà ngồi đợi tôi tắm rửa, thay đồ. Khoảng 7 giờ thầy Hoàng sẽ tới, mình sẽ cùng đi.

Liên vội vàng theo Chuyên vào nhà, miệng lẩm bẩm:

- Chèn đéc ơi, sao hôm nay mình hên quá thế này!

Chuyên quay lại nhìn cô bằng đôi mắt triu mến:

- Lắm lúc cô vẫn như một cô học trò trung học ấy.
- Thì đối với anh, em lúc nào chả là học trò của anh? À, anh nè, mai chúa nhật mình có chương trình gì?

Chuyên cười:

- Cô thử đoán xem sao...

Liên ngập ngừng:

- Minh ra Vũng Tàu tắm biển?

Chuyên cười, úp mở:

- Ở ngay Saigon, chả phải đi đâu xa hết. Việc này thì đến chín mười lăm phần trăm giới phụ nữ thích. Tôi đoán cô cũng thích lắm.

Liên vẫn lắc đầu:

- Em chịu, không đoán được vì em thích nhiều thứ lắm. Thôi, nói đi, chóng ngoan, em thương.

Nhìn vẻ mặt nhõng nhẽo dễ thương của Liên, chàng cũng thương, đành tiết lộ:

- Mai đi coi bói!...

Chàng chưa nói hết câu Liên đã reo to:

- Ô, coi bói! Em thích vô cùng. Mà anh có biết thầy nào hay không? Em coi đã nhiều mà chỉ thấy nói mò thôi. Tốn tiền, vô ích, nên lâu rồi em cũng không coi nữa... Họ lấy bao nhiêu một quẻ, anh biết không?

Chuyên đáp:

- Không mất tiền. Ông thầy này là bạn học cũ của tôi ở trung học. Bây giờ cũng làm nghề giáo mác như tôi. Coi bói chỉ là trò giải trí của ông ấy thôi.

Liên có giọng thất vọng:

- Thế thì chắc chắn hay... Em tưởng thầy nào chứ thầy... giáo như anh, chắc cũng chỉ đoán mò thôi. Chán chết!
- Nếu cô chê, mai tôi đi một mình vậy.

Liên vội nói ngay:

- Chê thì chê chứ em vẫn thích coi. Với lại mình có phải trả tiền đâu.
- Dù không mất tiền, dù là tài tử, ông này nổi tiếng hay trong giới bạn bè đấy. Ông ấy học giỏi, con nhà giàu, đến ngay trường tư ông cũng chẳng thèm dạy, chỉ coi chơi cho bạn bè thôi.

Buổi họp mặt giới thiệu người yêu của Hoàng không có gì đặc biệt. Theo nhận xét của Chuyên, Minh có nhan sắc trên trung bình, nghĩa là thua Liên xa. Nhưng Minh rất hiền lành, ăn nói nhỏ nhẹ. Minh còn thua Liên một tuổi, nhưng Liên vẫn lịch sự gọi bằng cô, xưng em. Trong bữa ăn, Liên khoe sắp được theo Chuyên đi coi bói... không mất tiền. Hoàng biết ngay tên thầy bói, rồi khen lầy khen để.

- Cuối năm rồi, Hoàng khoe, nó bảo tao năm nay sẽ gặp người trong mộng của đời tao. Trúng phúc! Thế có hay không?

Liên trách:

- Vậy mà thầy không cho em biết để em đi coi.

Hoàng chống chế:

- Thầy này có chịu coi cho người lạ đâu. Ngày mai, em cứ theo thầy Chuyên xem sao, nhưng chưa chắc hẳn đã chịu coi cho em.

Liên nhăn mặt:

- Làm gì mà khó quá vậy? Em là học trò của cả hai thầy, chứ có phải người lạ đâu.

Chuyên gật gù:

- Thầy này khó lắm, vì nó không phải nhà nghề và cũng vì nó... không cần tiền.

Hoàng nói theo:

- Ừ, thầy này không cần tiền như bọn rách rưới chúng mình. Nó chỉ ở nhà làm sổ sách cho công ty xuất nhập cảng của gia đình. Đi coi thi xa nó cũng không thèm đi, toàn nộp giấy bác sĩ, chỉ chấm thi ngay ở Saigon thôi.

Liên thất vọng:

- Như vậy em hổng có hy vọng gì được ông ngó mắt tới sao?

Chuyên an ủi:

- Cô cứ yên tâm. Tôi nói thế nào nó cũng phải nghe.

Minh bỗng lên tiếng:

- Chị xinh đẹp thế kia không aiỡ từ chối đâu.

Lời Minh làm hai người đàn ông nhìn nhau mỉm cười. Họ không ngờ Minh lại nói một câu rất đúng tâm lý của phái nam. Liên đỏ bừng mặt, vừa sung sướng vừa mắc cỡ.

Quả nhiên hôm sau, khi Liên theo Chuyên đến nhà Viễn, không những không bị Viễn từ chối mà còn được đón tiếp nồng hậu nữa. Ông thầy bói đã nhìn cô với đôi mắt đặc biệt. Theo lời dặn trước của Chuyên, Liên không son phấn lòe loẹt như mọi khi, chỉ tô nhẹ một chút son lên môi, đánh phớt một chút phấn hồng lên hai má và mặc có chiếc áo dài trắng đơn sơ, trông không khác gì một nữ sinh nhỏ bé. Chính Chuyên cũng nhìn cô không chớp mắt khi vừa thoát gặp. Hình ảnh cô nữ sinh ngây thơ và ngoan ngoãn chợt hiện lên trong trí nhớ của chàng. Liên càng giận dữ bao nhiêu trông càng quyến rũ bấy nhiêu. Thấy chàng nhìn mình đắm đắm, Liên hỏi:

- Bộ em không phấn sáp trông xí òm, phải không?

Chuyên lắc đầu:

- Chính thế này cô mới thật sự đẹp.

Liên để xe trước cửa nhà Chuyên, rồi leo lên ngồi sau xe gắn máy của chàng. Xe vừa chạy trên đường, cô đã ôm cứng lấy bụng chàng. Hai người như một cặp tình nhân dong chơi ngày chủ nhật.

Nhà Viễn là một biệt thự nguy nga trong khu phố tây cũ. Vì Chuyên và Liên đến bất ngờ nên lúc đầu Viễn có vẻ e ngại, nhưng khi biết hai người muốn nhờ anh xem số tử vi nên vội vàng mời vào nhà. Nhưng Chuyên nhìn đôi mắt bạn, biết rằng nhan sắc mộc mạc của Liên cũng khiến Viễn không thể từ chối. Sau khi hỏi chuyện qua loa về đời sống của nhau, Liên và Chuyên cho Viễn biết ngày tháng năm sinh theo âm lịch. Viễn có vẻ

nhà nghề chứ không tài tử như lời đồn của bạn bè. Anh có sẵn một xấp giấy kẻ ô chia từng cung, ở giữa là một khoảng trống vuông lớn. Anh ghi tên và ngày tháng năm sinh của người có lá số. Anh nhẩm tính trên mấy ngón tay, ghi nhanh một số sao lên giấy, rồi bắt đầu đoán. Anh cho biết Chuyên sẽ được toại nguyện, nghĩa là sẽ lấy được người chàng yêu trong một tương lai gần, rất gần... Với Liên, anh tám tắc khen cô có một lá số rất tốt. Nhưng hơi trễ hơi vất vả vì có hai sao Tuần và Triệt ở cung Mệnh và cung Phu. Anh kết luận:

- Sau cơn mưa trời lại sáng... Tương lai của cô rất đẹp... Số cô là số vượng phu ích tử... Ai lấy được cô là người có phước có phần.

Liên nghi ngờ:

- Thầy nói vậy thì em biết vậy chứ bây giờ em khổ lắm, tương lai mù mịt.

Viễn chăm chú xem lá số của Liên, lại nhẩm tính, ghi thêm một số sao nữa, lắc đầu:

- Tai sắp qua nạn sắp hết, cô sẽ được hưởng phúc đến mãi đời.

Liên tặc lưỡi:

- Hy vọng thầy đoán trúng hết... cho em nhờ

Lúc Chuyên và Liên cáo biệt, Viễn rụt rè hỏi địa chỉ của Liên để gửi bản tổng đoán cho cô. Liên tỏ vẻ hơi lúng túng nhìn Chuyên như cầu cứu. Chàng liền hiểu ý cô không muốn cho người chồng hờ của cô biết chuyện số tướng này, nên đáp thay:

- Cậu gửi về nhà tôi cũng được, vì cô ấy mới từ tỉnh lên kiếm việc làm, chưa có địa chỉ chắc chắn. Cậu còn nhớ nhà tôi chứ? Vẫn ở chỗ cũ như những ngày bọn mình còn học trung học.

Viễn cười:

- Thỉnh thoảng tôi vẫn đi qua nhà cậu, nhưng không ghé thăm vì biết cậu dạy ở tỉnh. Tụi bạn cũ cho biết cậu mới được đổi về Saigon, nhưng tôi chưa có dịp đến chơi. Dạy học ở trường, về nhà lại lo sổ sách cho công ty nên cũng hơi bận. Thôi được, tôi sẽ gửi cả hai bản tổng đoán đến cho cậu.

Ra khỏi nhà Viễn, cả Chuyên và Liên đều có vẻ suy nghĩ, cùng giữ im lặng khá lâu. Cuối cùng Liên lên tiếng trước:

- Ông nói như vậy, anh với em sắp lấy nhau thiệt chẳng?

Chuyên giật mình, tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi::

- Sao cô lại nghĩ như vậy? Tôi không thấy có lời nào ám chỉ đến sự liên lạc giữa tôi và cô... Hơn nữa, tôi... tôi làm gì có đủ khả năng đem hạnh phúc lại cho cô như ông ấy đoán.

Liên ngập ngừng:

- Vậy thì ai sẽ đem hạnh phúc lại cho em? Cô Quỳnh kẹt với ông phó tỉnh trưởng rồi, vậy anh sắp lấy được người yêu là người yêu nào?

Chuyên chép miệng, miễn cưỡng đáp:

- Bói toán cũng không thể tin được. Xem cho đỡ buồn thôi.
- Em thì lại tin lắm, vì trước kia cũng đã có thầy bói mù đoán như vậy rồi. Hai người cùng đoán như nhau chắc có thể trúng.

Chuyên dè dặt:

- Nếu trúng tôi cũng mừng cho cô... Nhưng chắc chắn không phải tôi đâu, vì... tôi không đủ khả năng... cả về vật chất lẫn tinh thần...
- Sao lại không đủ khả năng? Vợ chồng muốn có hạnh phúc, chỉ cần yêu nhau thiệt tình...

Chuyên ngắt ngay:

- Tình yêu dù chân thành cũng chưa đủ để tạo nên hạnh phúc. Còn nhiều yếu tố khác nữa...

Liên thở dài:

- Nếu vậy, lời nói của thầy Viễn trở nên bí hiểm quá... Anh mà không có khả năng đem lại hạnh phúc thì còn ai đủ nữa?... Ngoài anh ra, em đâu có yêu ai. Mấy ông chồng hờ của em, em chỉ dựa dẫm về chuyện tiền bạc thôi... Chỉ mình anh là có thể cứu em ra khỏi vũng bùn nhơ này.

Chuyên im lặng. Chàng không đồng ý với Liên nhưng không biết nói sao. Thật ra, đã có lúc chàng yêu cô thật tình, muốn đưa cô trở lại cuộc đời trong sạch, nhưng chính sự xua đuổi của cô đã giết chết mối tình vừa nhen nhúm đó. Tuy nhiên trong thâm tâm chàng lúc nào cũng mong cho cô sớm trở lại cuộc sống bình thường. Dù sao chàng cũng có một phần trách nhiệm trong sự sa ngã của cô. Chính chàng cũng phân vân không hiểu rồi cuộc đời cô rồi sẽ ra sao. Viễn nói có đúng không? Ai sẽ có thể đem lại hạnh phúc cho cô? Càng nghĩ chàng càng nghi hoặc lời đoán của bạn.

Lúc hai người chia tay, nhìn vẻ mặt ủ ê của Liên, Chuyên cũng cảm thấy lòng bất nhẫn. Cái mặc cảm trách nhiệm làm chàng áy náy, buồn bã suốt ngày hôm đó. Chàng đã cương quyết gạt bỏ ý định lấy Liên, nhưng chàng có can đảm sống độc thân trọn đời không? Chàng không có một chút hy vọng nào đối với Quỳnh. Thôi thì để nàng sống yên với chồng nàng...

Vì buồn bã, phần thương hại Liên phần nhớ Quỳnh, Chuyên không thấy đói bụng nên định đi ngủ sớm để mai đi dạy. Chàng đã vào phòng riêng ở trên lầu, bỗng nghe có tiếng một ông anh gọi từ dưới nhà, báo tin chàng có khách đến thăm. Chàng hơi ngạc nhiên nhưng cũng vội vàng chạy xuống. Khách đang ngồi đợi chàng ở phòng khách chính là Viễn. Chưa kịp bắt tay chàng, Viễn đã nói:

- Tới nay tôi đến mời cậu đi ăn với tôi.

Chuyên rất ngạc nhiên về lời mời đột ngột của bạn. Từ ngày học hết bậc trung học, mỗi người đi một con đường riêng, dù cùng chọn nghề dạy học, nên ít có dịp gặp nhau. Họ hoàn toàn có khi nào tình cờ thấy nhau trong một hội đồng thi chỉ chào nhau qua loa, cùng lắm là hỏi đến chuyện thi cử. Tới nay, bỗng nhiên Viễn đến mời đi ăn, làm sao chàng không ngạc nhiên cho được. Chàng nghĩ rằng Viễn phải có một lý do gì, vì dù là nhà giáo, anh cũng vẫn là con nhà buôn, tất cả phải tính theo lợi lộc chứ không thể bốc đồng. Chàng nhìn bạn, hỏi đùa:

- Cậu có điên không? Hay cậu có chuyện gì muốn đấm mõm tôi đây?

Viễn mỉm cười, lắc đầu:

- Chẳng điên mà cũng chẳng có gì phải đấm mõm cậu hết...

Chuyên nghi ngờ:

- Tôi xem bói đã không trả cậu một xu teng nào, bây giờ còn được cậu mời đi đớp thì cũng lạ và cũng là một điều đáng thắc mắc.
- Bộ bạn bè lâu lâu không được phép mời nhau một bữa sao?

Thấy không tiện đi sâu mãi vào sự nghi ngờ, Chuyên đành cười:

- Thề thì tốt! Bạn cũ lâu không gặp nhau, rủ nhau đi ăn một bữa cũng vui.

Tuy ngoài miệng nói vậy, trong bụng Chuyên nghĩ tới Liên và đôi mắt của Viễn khi thoát gặp cô. Ừ, có thể lắm, chàng thầm tự nhủ. Nhất định phải có sự liên hệ gì đây.

Viễn lái một xe hơi Nhật còn mới, chạy rất êm. Anh đưa Chuyên tới một nhà hàng nổi trên sông Saigon, bên Bạch Đằng. Nhà Chuyên cũng không xa nhà hàng bao nhiêu nên hai người chưa có thời giờ nói chuyện nhiều. Thế rồi, suốt bữa ăn Viễn chỉ nhắc tới những kỷ niệm hồi còn học trung học. Chuyên sốt ruột mà không biết có nên ép Viễn tiết lộ lý do của buổi họp mặt tối nay không? Chàng sợ làm như vậy là sỗ sàng nên cứ miễn cưỡng đối đáp cầm chừng. Mãi đến lúc hai người ra xe trở về nhà, Viễn mới đột nhiên hỏi:

- Cậu có biết địa chỉ bây giờ của cô Liên không?

Ồ, Chuyên trầm nghĩ, bây giờ nó mới lòi đuôi chuột ra. Mình đoán đâu có sai. Ngoài mặt, chàng dè dặt đáp:

- Cô ấy mới lên Saigon kiếm việc nên chưa có địa chỉ nhất định.

Viễn nửa đùa nửa thật:

- Không nhất định thì chắc phải có địa chỉ nhị định? Nếu cậu biết, xin cứ tiết lộ hết những nơi cô ấy đang tạm trú.
- Chuyên trố mắt nhìn bạn, cũng nửa đùa nửa thật:
- Làm gì mà ghê quá vậy? Bộ cô ấy nợ tiền cậu sao? Hay cậu là cóm chìm cóm nổi điều tra xem cô ấy có phải là Việt cộng nằm vùng không?

Viễn phì cười:

- Chẳng ai nợ ai hết. Mà tôi cũng chẳng phải cóm cộc cóm dài điều tra hay điều mẹ gì ráo. Tôi chỉ muốn gửi lá số tử vi của cô ấy đến tận nhà...

Chuyên liền ngắt:

- Bộ cậu tưởng tôi coi lén hả? Cô ấy đã nói cậu cứ gửi cho tôi mà.

Ngập ngừng một chút, Viễn nói:

- Tôi... cũng muốn gặp riêng cô ấy nữa... Để làm gì, sau này cậu sẽ rõ.

Thấy bạn úp úp mở mở, Chuyên hỏi thẳng:

- Cậu mét em rồi, phải không? Bị tiếng sét hả?

Viễn lừng khừng:

- Mết thì cũng chưa hẳn là mệt, sấm sét hay giông tố đều không phải. Nhưng thú thật với cậu, em đẹp quá và quan trọng hơn nữa là số em tốt, phải nói là rất tốt... À, tôi hỏi thật nhé, cậu với em có gì ... bí ẩn không? Có liên hệ tình cảm gì với nhau không?

Nghe Viễn hỏi như vậy, Chuyên phân vân, không biết nên nói thật hết mọi chuyện giữa chàng và Liên hay dấu diếm? Chàng hiểu rằng ở cõi đời này chẳng có gì có thể dấu lâu được. Nếu nói thật hết, có gì hại cho Liên không? Nếu Viễn thật tình yêu Liên, chàng mừng cho cô. Thôi thì bây giờ hãy tạm thời trả lời một cách lửng lơ, rồi phải hỏi ý Liên ngay. Nghĩ vậy, chàng đáp:

- Tôi chỉ biết nhà chứ không rõ số nhà. Để mai tôi hỏi kỹ lại, rồi cho cậu biết... À, mai tôi có 8 giờ, sáng 4, chiều 4, không biết có rảnh để hỏi giùm cậu không.

Viễn miễn cưỡng nói:

- Cũng chẳng có gì gấp. Lúc nào rảnh cậu hỏi giùm mình. Mai mốt gì cũng được.

Nhìn vẻ mặt bần thần của bạn, Chuyên biết Viễn rất nôn nóng, nhưng đã cố tự kiềm chế. Vẻ nôn nóng đó đã tố cáo phần nào tâm trạng của anh.

Trước khi xuống xe để vào nhà, Chuyên lại hứa:

- Tôi sẽ cố gắng hỏi càng sớm càng tốt, vì... tôi biết cậu rất sốt ruột. À, cho mình hỏi nhỏ một câu nhé
- Trước đây cậu đã yêu ai chưa?

Viễn tặc lưỡi:

- Thích thì nhiều, nhưng chưa yêu ai thật sự, nếu hiểu rằng yêu là nhớ thương, là mong đợi, là dệt mộng này mộng nọ, là ao ước lấy được đó làm vợ...
- Còn đối với em Liên, cậu thấy thế nào?
- Chưa thấy thế nào hết, Chỉ muốn gặp để nói chuyện về số tử vi thôi.
- Hừ, cậu dấu ai thì được chứ làm sao dấu nổi tôi. Chỉ muốn nói chuyện về số tử vi mà cậu có vẻ nôn nóng quá.

Viễn im lặng. Sau khi cảm ơn và chia tay với bạn, Chuyên bỗng thấy băn khoăn. Chàng thầm tự hỏi nên mừng hay nên lo cho Liên, nếu thật sự Viễn yêu cô? Cuộc sống hiện tại của cô có làm Viễn khinh ghét cô không? Viễn dù tin ở số tướng, lại là một người học về cổ văn, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng những tư tưởng cũ kỹ, không dễ gì chấp nhận lối sống quá phóng túng của Liên.